

Robert pohladil Žofii po vlasech a sklonil se k ní, aby ucítil vůni. Nikdy jí to neřekl, ale každý den porovnával její vůni s tím, co ucítil během směny ve skladu v Bratrství. Vanilku, mouku, kmín, cikorku, chleba, co byl ještě teplý z pece, nebo petrolej. Napadlo ho, jak by se asi Žofie tvářila, kdyby jí řekl, že voní jako dřevěná vydrhnutá podlaha, na kterou ukáplo pár kapek petroleje. Nebo kdyby jí řekl, že voní jak papírový kornout, co se protrhl paní hostinské Klímové, když si nechala navázat kmín. Možná se neprotrhl, možná ho jen někdo špatně zamotal. Možná by vydržela, kdyby jí řekl, že voní jak plechovka od čaje, co jsou na ní namalované čajové květy, čínský dům a most. Dneska voněla jako ten chleba, co se ještě trochu červenal z pece a co mu křúpala kůrka, aniž by se jí kdokoli dotknul. Žofie se natočila k němu, chytila ho za ruku, přitáhla si ho ještě blíž a dala mu pusu. Zdálo se jí, že voní chlebem, ale neřekla nic, jen se usmála. Pak vstala, pohladila ho po tváři a došla k ošatce. Odhrnula plátno, vyndala půlku bochníku a začala ten chleba krájet. Robert najednou dostal příšerný hlad. Zakručelo mu v břiše a vyšel do chodby, aby vylovil z velké sklenice kyselou okurku. Voněla koprem.

Václav vyndal z aktovky balíček a položil ho skoro obřadně na stůl. Pan Horna, co měl knihkupectví a papírnictví ve městě naproti lid'áku, vždycky knížky pečlivě balil. Někdy měl Václav pocit, že knížka je tak pečlivě zabalená, že doma rozbalí úplně jinou. Ale nikdy se to zatím nestalo. Většinou si knížky půjčoval, ale tak třikrát do roka si udělal radost. Udělal pár kroků a balíček nechal chvíli o samotě. Umyl si skoro obřadně ruce, utřel do ručníku a vrátil se k balíčku. Ještě ho chvíli pozoroval a pak začal rozbalovat. Papír, který používal pan Horna, se vždycky ještě na něco hodil, většinou na balení dárků pro nejbližší. Vysvobodil knihu a papír opatrně uhladil a přeložil napůl. Pohládl přebal. Byla na něm hořící svíčka ve svícnu, pečet' a meč. Nebylo úplně jasné, jestli svíce hoří nebo jestli ji před chvílí někdo z knížky uhasil a už z ní jde k nebi jen proužek kouře. Radovan Šimáček: *Zločin na Zlenicích hradě léta Páně 1318*. Detektivka ze středověku. Jede tam vlak z Prahy, tedy ne do středověku, jen do Zlenic. Možná by měl vzít Žofii na Zlenickou zříceninu, než začne číst knížku. Je pěkné počasí, v neděli by to určitě šlo. Alespoň rychle dočte *Cirkus Humberto*. V sobotu by ho zanesl Karlovi do Buštěhradu a v neděli mohou vyrazit ke zřícenině.